

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **T. S. D.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2013, čj. MV-5886-6/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, čj. 15 A 122/2013 – 65,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, čj. 15 A 122/2013 – 65, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 8. 2013, čj. MV-5886-6/SO-2013, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 11. 2012, čj. OAM-864-26/ZR-2012, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 25.456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 8. 2013, čj. MV5886-6/SO-2013, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 11. 2012, čj. OAM-864-26/ZR-2012. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně

ukončil žalobkyni přechodný pobyt na území rodinného příslušníka občana Evropské Unie podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2012, z důvodu obcházení zákona účelově prohlášeným souhlasem s určením otcovství J. G., nar. X, k nezletilé dceři žalobkyně.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované správní žalobou, kterou krajský soud shora uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Uvedl, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Skutkový stav byl věrohodně zjištěn z jiných provedených důkazů, přičemž úřední záznamy o podaném vysvětlení nebyly provedeny jako důkazy, nýbrž sloužily jako nezávazný podklad pro vydání rozhodnutí. Podle právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo povinností správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, která může vyživovací povinnosti plnit i ve své vlasti. Navíc může o dceru na území ČR osobně pečovat její otec (byť jeho otcovství bylo správními orgány deklarováno jako účelové), který má státní občanství. Ohledně aktuálního vztahu dcery s jejím otcem žalobkyně neunesla důkazní břemeno.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností, kterou namítla kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). S podáním kasační stížnosti rovněž navrhla stěžovatelka zdejšímu soudu, aby jí přiznal odkladný účinek dle § 107 odst. 1. s. ř. s.

[4] Stěžovatelka namítala, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou směřující proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaná sice připustila, že správní orgán prvního stupně porušil zákon tím, že presumoval vinu otce stěžovatelčiny dcery J. G. ze spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu, ačkoliv bylo jeho trestní stíhání odloženo. Navzdory této skutečnosti si však žalovaná aprobovala závěry z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž by vysvětlila, proč tato nezákonnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku, resp. proč nezrušila toto rozhodnutí a věc nevrátila správnímu orgánu prvního stupně zpět k dalšímu řízení. Krajský soud k tomu uvedl, že závěry, které vedly žalovanou k nezrušení správního rozhodnutí, vyplývají z odůvodnění vlastně implicitně. S tímto závěrem však stěžovatelka nesouhlasí. Takovýto postup žalované je v rozporu s právními předpisy a s požadavky na odůvodněnost správních rozhodnutí vyplývajících z § 68 odst. 3 s. ř. s. i z judikatury. Z odůvodnění rozhodnutí žalované není zřejmé, proč bylo odvolání zamítnuto i přes to, že byla zjištěna nezákonnost správního rozhodnutí prvního stupně. Krajský soud připustil, že žalovaná neuvedla žádnou úvahu, proč zjištěná nezákonnost nevedla ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud tedy aprobováním závěrů z rozhodnutí žalované zatížil vlastní rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

[5] Dále uvedla, že se krajský soud nesprávně vypořádal s námitkou ohledně nezákonného dokazování za užití protokolu o podaném vysvětlení pana J. G. v rámci trestního řízení. Nesouhlasí se závěrem, že tento protokol sice nebyl použit jako důkaz, nýbrž představoval jeden z podkladů pro meritorní rozhodnutí, ze kterého správní orgán mohl vycházet. Jestliže protokol nelze použít jako důkaz, tak není možné, aby představoval podklad pro konečné rozhodnutí. Krajský soud zde extenzivně vyložil právní úpravu, a to v neprospěch žalobkyně, resp. tímto výkladem vlastně krajský soud obchází zákaz použití protokolu jakožto důkazu ve smyslu § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř."). Je zřejmé, že správní orgán prvního stupně z protokolu o podání vysvětlení vycházel a nelze tuto skutečnost bagatelizovat tak, jak učinil krajský soud. Protokol nemohl být podkladem rozhodnutí, neboť byl zařazen mezi ostatní podklady v rozporu s právními předpisy, resp. nebyl ani proveden jako listinný důkaz podle § 53 spr. ř.

[6] Rovněž namítla, že se krajský soud nedostatečně a nesprávně vypořádal s námitkou ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Jedná se o přepjatý formalismus. Je sice pravdou, že právní úprava účinná ke dni vydání správního rozhodnutí neobsahovala povinnost takovéto dopady zkoumat, avšak novelizovaná úprava již takovouto povinnost obsahuje a správní orgány i krajský soud měly přihlédnout k nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry stěžovatelky. Navíc nezkoumání dopadů do sféry stěžovatelky je nezákonností i ve světle předchozí právní úpravy, neboť bylo nutné vycházet i právních předpisů Evropské Unie, které mají aplikační přednost před zákonem a které upřednostňují zájem na ponechání přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské Unie před jeho zrušením, a to v případě tak nejasném, jakým je tento. S ohledem na vše shora uvedené navrhla, aby kasační soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se k důvodům kasační stížnosti vyjádřila přípisem ze dne 19. 5. 2016, ve kterém pouze uvedla, že odkazuje na napadené rozhodnutí žalované, na napadený rozsudek krajského soudu a na vyjádření žalované k žalobě ze dne 6. 11. 2013.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nerozhodoval samostatně, jelikož rozhodl bezodkladně již ve věci samé.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že se krajský soud i správní orgány nedostatečně a nesprávně vypořádaly s otázkou nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, přičemž konstatuje, že tato námitka je důvodná.

[11] Lze souhlasit se závěry správních orgánů i krajského soudu, že zákon o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů, výslovně nestanovil povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků správních řízení. Nicméně nelze přehlížet, že ve stejné době byla Česká republika vázána i mezinárodní a evropskou právní úpravou, zejména pak Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a jejím článkem 8 garantujícím právo na respektování rodinného a soukromého života. Dle druhého odstavce tohoto článku platí, že „[s]*tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*"

[12] Ve vztahu ke zrušení rozhodnutí o povolení pobytu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015 - 30, uvedl, že „[...] *u těchto rozhodnutí zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů (pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení)* [...] *Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.*" Kasační soud tedy dovodil, že i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly. Tyto závěry je nutné aplikovat i na nyní posuzovanou věc, a proto bylo povinností správních orgánů, aby se zabývaly dopady rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu do soukromé a rodinné sféry stěžovatelky.

[13] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39, uvedl, že„[...] *přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011 - 65; či nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)*". Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 71/2010 – 112. I z tohoto důvodu bylo nutné, aby se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky správní orgány zabývaly.

[14] Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011 - 60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008 - 75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva

srovnej např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže též Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 958-959).

[15] Dle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34). V daném případě je tedy třeba zkoumat, zda je odepření pobytu stěžovatelky přiměřené dopadům do jejího soukromého a rodinného života, zejména pak do života její dcery. Bylo třeba, aby se správní orgány všemi okolnostmi důkladně zabývaly, což se však nestalo. Má-li být poměřována závažnost jednání stěžovatelky a dopady do jejího soukromého a rodinného života, musí být konkrétní dopady nejdříve správním orgánem vymezeny. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života stěžovatelky mohou být poměřovány s povahou a závažností jejího jednání. Shledal-li tedy krajský soud, že se žalovaná nemusela dopady napadených rozhodnutí do sféry stěžovatelky zabývat, pak je tento jeho názor nesprávný.

[16] Pochybení správních orgánů, resp. krajského soudu, který jejich postup tzv. posvětil, spatřuje Nejvyšší správní soud i ve skutečnosti, že ve správním řízení byl jako důkaz použit úřední záznam o podaném vysvětlení otce stěžovatelčiny dcery pana J. G. Opět lze souhlasit s krajským soudem, že úřední záznamy obecně mohou tvořit jeden z podkladů rozhodnutí (§ 50 odst. 1 spr. ř.). Nemohou však být důkazem v dané věci, neboť to výslovně zákon vylučuje (srov. § 137 odst. 4 spr. ř.). Použitelností úředních záznamů o vysvětlení podaných na základě § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v trestním řízení se zabývá výkladové stanovisko Nejvyšší státní zástupkyně č. 5/2003 ze dne 6. 6. 2003. Pro účely trestního řízení má úřední záznam o podaném vysvětlení stejné použití jako úřední záznam o vysvětlení podaném na základě § 158 odst. 3 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. Takový úřední záznam slouží státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba podavší vysvětlení byla vyslechnuta jako svědek. Dále slouží soudu k úvaze, zda provede důkaz výslechem svědka. Úřední záznam o podaném vysvětlení nelze, pokud zákon nestanoví jinak, použít jako důkaz v trestním řízení před soudem. Toto pravidlo platí i pro správní řízení (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010 - 73, nebo ze dne 10. 2. 2016, čj. 1 As 204/2015 - 33). Úřední záznam o podaném vysvětlení tedy nemůže být použit jako důkaz v rámci správního řízení.

[17] V nyní posuzované věci je zřejmé, že správní orgán prvního stupně vycházel mj. i z úředního záznamu o podaném vysvětlení čj. CPUL-268/TČ-2008 (zejména strana 4 správního rozhodnutí prvního stupně), přičemž správní orgán výslovně uvedl, že „[v]*souvislosti s prověřováním výše uvedeného trestného činu byly policií sepsány úřední záznamy o podaném vysvětlení, které byly vyhodnoceny jako listinné důkazy v tomto řízení.*“ Totožná věta byla následně uvedena i v přípisu, kterým správní orgán prvního stupně

postupoval odvolání a spisový materiál žalované (strana 4 odstavec 2). Správní orgán porovnával rozpory mezi podaným vysvětlením vyplývající právě z úředního záznamu a svědeckou výpovědí učiněnou rámci správního řízení. Nešlo tedy o ledajaký důkaz, nýbrž o jeden z důkazů klíčových. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že správní orgán prvního stupně porušil zákaz použití záznamu o podaném vysvětlení jako důkazu v rámci správního řízení, přičemž toto procesní pochybení (použití nezákonných důkazů) způsobuje nezákonnost meritorního rozhodnutí, přičemž krajský soud se ztotožnil se závěry žalované, a proto je i napadený rozsudek nezákonný.

[18] Kasační soud se neztotožňuje ani s názorem krajského soudu, že z kontextu odůvodnění rozhodnutí žalované je možné dovodit, proč nemělo žalovanou konstatované pochybení ohledně presumpce viny pana J. G. za trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území vliv na zákonnost správního rozhodnutí prvního stupně. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí uvedl, že „[s]*právní orgán I. stupně tak dle názoru Komise pochybil, označil-li toto podezření v něm vyjádřené za důkazně podloženou skutečnost.*“ Argument správního orgánu považoval žalovaný za lichý, aniž by se však následně jakkoli vypořádal s vlivem tohoto pochybení na zákonnost meritorního rozhodnutí. Je pravdou, že v dalších částech odůvodnění je patrné, že správní orgán zjišťoval skutkový stav i z jiných podkladů. Nicméně z celého obsahu odůvodnění rozhodnutí žalované nevyplývá, jaký vliv toto (dle kasačního soudu dosti zásadní) pochybení mělo na zákonnost konečného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto považuje rozhodnutí žalované v této části za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. konstatuje nepřezkoumatelným i napadený rozsudek krajského soudu, který se ztotožnil se závěry žalované (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 1 Afs 3/2003 - 68, publ. pod č. 327/2004 Sb. NSS).

[19] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány i krajský soud pochybily, jelikož nezkoumaly dopad rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a dále zatížily své rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť použily důkazy v rozporu s platnou právní úpravou, resp. se nevypořádaly dostatečně s vlivem procesního pochybení na zákonnost rozhodnutí. V dalším řízení bude správní orgán prvního stupně zkoumat přiměřenost dopadu potencionálního rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu do sféry stěžovatelky a zejména její dcery. Rovněž dostatečně zjistí skutkový stav na základě podkladů a zejména důkazů provedených v souladu s právními předpisy. V dalším řízení bude správní orgán vázán názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.)

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované i jemu předcházejícímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Podle

§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů těchto řízení. Zdejší soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[22] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč (soudní poplatek za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby) a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce náleží celkem za tři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení před podáním žaloby, podání žaloby a účast na jednání před soudem; § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a to v hodnotě 3.100 Kč za každý úkon právní služby, celkem tedy částku 9.300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává i z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty (č. l. 25 spisu NSS), zvyšují se náklady řízení o částku 2.142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl soud tak, že žalovaný je povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 16.342 Kč.

[23] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 714 Kč. Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9.114 Kč.

[24] Sečteno, žalovaná je povinna stěžovatelce k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta uhradit náhradu nákladů soudních řízení v celkové výši 25.456 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. květen 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu